

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

**Η Εκκλησία να νουθετήσει την ηγεσία της
Επικίνδυνος ο Ευρωπαϊσμός της Εκκλησιαστικής Ηγεσίας**

Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΘΥΣΙΑ ΣΤΟΝ ΠΑΠΙΣΜΟ ΓΙΑ ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΟΦΕΛΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Η ιστορία επαναλαμβάνεται αναχρονιστικά

Στο προηγούμενο άρθρο μου ανέλυσα ότι ο Πάπας είναι ένα τεχνητό Ευρωπαϊκό σύμβολο πνευματικής κυριαρχίας. Η επίσκεψή του επομένως στην Ελλάδα έχει συμβολική σημασία. Όπως συμβολική σημασία είχε και η στάση της Ελληνικής Εκκλησίας απέναντι στον συμβολισμό της ελεύσεως του Μεγάλου επίγειου Αρχιερέα (σύμφωνα με την πίστη του Ρωμαιοκαθολικισμού). Είχα εξηγήσει ότι η Ορθόδοξος Εκκλησία δεν αναγνωρίζει Μεγάλο επίγειο Αρχιερέα όχι μόνο (προβαλλόμενης) οικουμενικής αυθεντίας, αλλά ούτε περιφερειακού τοπικού βεληνεκούς. Ο Αρχιεπίσκοπος π.χ. πάσης Ελλάδος είναι Επίσκοπος Αθηνών μόνον – δεν είναι φερ' ειπείν Επίσκοπος Πατρών, ούτε στην επαρχία Πατρών υπέρκειται του Επισκόπου Πατρών. Ο τίτλος «πάσης Ελλάδος» αναφέρεται σε μια οργανωτική δομή διοικητικού χαρακτήρα (που θα μπορούσε να είναι και άλλη) – όχι σε αναλλοίωτη πνευματική εκκλησιαστική ποιμαντική δικαιοδοσία. Στην Ορθοδοξία είναι αστείο και να αποκαλείται κάποιος «πνευματικός ηγέτης των Ορθοδόξων».

Επειδή η έλευση του Πάπα στην Ελλάδα δεν είχε θρησκευτικό χαρακτήρα, αλλά αποτελούσε κίνηση στην σκακιέρα της πολιτικοϊστορικής δύναμης, δεν θέλω να επεκταθώ στην συζήτηση δογματικών και εκκλησιολογικών θεμάτων, όπως το σημείο που προανέφερα. Πρέπει όμως εμφαντικά να επαναλάβω ότι στην Ορθοδοξία δεν υπάρχει

πνευματικός αρχηγός εκτός του Χριστού, κεφαλής της Εκκλησίας. Και ότι η ορθοτόμηση του λόγου της αλήθειας και ο αγιασμός της σωτηρίας εξαρτάται από το Άγιο Πνεύμα, το οποίο πνέει όπου θέλει. Φανερώνεται και σε Πατριάρχες ή Επισκόπους. Αλλά και σε Διακόνους και Ιερείς, σε Ερημίτες, σε Ηγούμενους ή Μοναχούς Μοναστηριών, σε Λαϊκούς. Κανείς δεν είναι εξασφαλισμένος δογματικά και σωτηριολογικά λόγω της θέσεώς του στο σώμα της Εκκλησίας. Οι θέσεις υπάρχουν μόνον και μόνον για να συγκροτείται θεσμικά και λειτουργικά το σώμα της Εκκλησίας έτσι ώστε να ζωογονείται από το Άγιο Πνεύμα και να μπορεί να συντελείται η επιφάνεια του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο. Π.χ. η Ιερωσύνη εξασφαλίζει την εγκυρότητα των μυστηρίων, χωρίς τα οποία το Πνεύμα δεν προσέρχεται στο σώμα της Εκκλησίας, σε κάποιο μέρος του. Η πνευματική ελευθερία του Ορθόδοξου συστήματος είναι τόσο μεγάλη που ακόμη και για Οικουμενική Σύνοδο (την έσχατη εν κόσμω Ορθόδοξο αυθεντία) δεν υπάρχουν «υλικά», νομικιστικά, τυπικά, μηχανιστικά, «κοσμικά», εκλογικά, αντιπροσωπευτικά, κριτήρια του τι την συνιστά, του πότε δηλαδή μια Σύνοδος πληροί τον όρο της Οικουμενικής Συνόδου. Η εγκυρότητά της κρίνεται εκ των υστέρων, από το εάν εκφράζει την αλήθεια του Πνεύματος. Έτσι Σύνοδος που συνεκλήθη ως οικουμενική (η Β' εν Εφέσω) εθεωρήθη εν συνεχεία «ληστρική» και απεβλήθη από την σειρά των Οικουμενικών Συνόδων, εκ των υστέρων.

Η άκρα αυτή πνευματική ελευθερία λειτουργούσα όμως εντός συντεταγμένου πλαισίου, έσωσε την Ορθοδοξία από τις αναπόφευκτες πιέσεις της πολιτικής εξουσίας ή της εκκλησιαστικής ηγεσίας κατά περίπτωση. Η Ορθοδοξία ζει μέσα στην σύζευξη απόλυτης πνευματικής ελευθερίας και ακριβούς εκκλησιολογικής τάξης. Γι' αυτό εκκλησιολογικές παραφθορές αποτελούν άμεσο κίνδυνο πνευματικών διαφθορών – όπως η εκκλησιαστική ιστορία του 20ου αιώνα κατάφωρα αποδεικνύει. Αλλά αυτό είναι θέμα άλλης ανάλυσης.

Η έλευση του Πάπα στην Αθήνα είχε το νόημα, από την Ρωμαιοκαθολική πλευρά, της διακήρυξης της παγκόσμιας δογματικής και εκκλησιολογικής δικαιοδοσίας του οικουμενικού Μεγάλου Αρχιερέα. Αυτή είναι από την φύση του Παπισμού η συμβολική σημασία της επίσκεψης. Ο καλύτερος τρόπος για να ακυρώσεις εμπράκτως την δύναμη αυτού του συμβολισμού στο θρησκευτικό επίπεδο είναι να μην συμμετείχε η Ελλαδική Εκκλησία σε καμμία κοινή, δημόσια, επίσημη εκδήλωση, όπου αναγκαστικά ο συμβολισμός θα ενεργοποιείται αντικειμενικά άσχετα από τις επιθυμίες ή τις σκέψεις του ορθόδοξου μέρους. Αλληλοεπισκέψεις ευγένειας και θεολογικοί διάλογοι μπορούσαν, και έπρεπε, να λάβουν χώρα, χωρίς όμως επίσημες προσφωνήσεις και κοινές δηλώσεις με περιεχόμενο ουσίας. Και να είναι σαφές ότι ουσιαστικός διάλογος σημαίνει πόλεμο λόγου και αντιλόγου, και δημιουργική σύνθεση από το καθαρτήριο πυρ της «αγαθής έριδος» – όχι συμβιβαστική διαδικασία προς εύρεση του ελαχίστου κοινού αποδεκτού. Επειδή συνετελέσθη με την τελευταία αυτή νοοτροπία η Σύνοδος της Φλωρεντίας εξωβελίσθη από το ορθόδοξο πλήρωμα. Και την ίδια τύχη θα έχουν όσοι σημερινοί διάλογοι γίνονται με αυτήν την μεθοδολογία.

Η οδός που επέλεξε η Ελλαδική Εκκλησιαστική Ηγεσία για να αντιμετωπίσει τον πανίσχυρο συμβολισμό της ελεύσεως του Πάπα αποδεικνύει την πλήρη της σύγχυση ως προς την θρησκευτική σημασία των γεγονότων. Πέντε βασικά σημεία θα αναφέρω που τεκμηριώνουν την θέση αυτή.

Πρώτον. Η τυπική ισότητα μεταξύ Πάπα και Αρχιεπισκόπου που επεβλήθη (ίσοι θρόνοι, ίσοι αριθμοί ακολούθων, συμμετρίες χωροθεσίας, επίσκεψη και αντεπίσκεψη) δρα ακριβώς αντίθετα από την εννοούμενη κατεύθυνση. Για τον αντιπρόσωπο του Χριστού στην Γη, η ταπείνωση από το ύψος του μεγαλείου του δεν αποτελεί παρά προσωρινή κοσμική μείωση των δικαιωμάτων του, εκούσια αναλαμβανόμενη, η οποία υπηρετεί κατά βάθος την διατράνωση της κυριότητός του. Ο Χριστός, αν και Θεός, ανέλαβε μορφή δούλου εν κόσμω: «εις τα ίδια ήλθε και οι ίδιοι αυτόν ου παρέλαβον». Αυτό έκανε και ο Πάπας στην Ελλάδα.

Δεύτερον. Το ίδιο ισχύει και για την περίφημη «συγγνώμη» του Πάπα. Ο Πάπας βεβαίως δεν εζήτησε συγγνώμη από την Ορθοδοξία. Εζήτησε συγχώρεση από τον Θεό για όσα οι Δυτικοί έπραξαν κατά των Ορθοδόξων (ειδικώτερα για την κατάληψη της Κωνσταντινούπολης από τους Σταυροφόρους) – άνθρωποι κατά ανθρώπων. Η Έδρα του Αγίου Πέτρου δεν θα μπορούσε σύμφωνα με τον Ρωμαιοκαθολικισμό να έχει σφάλει τότε ή οποτεδήποτε. Πάλι σαν τον Χριστό, ο Πάπας αναλαμβάνει επάνω του, και καθαίρει, τα ανομήματα των ανθρώπων, των Λατίνων εν προκειμένω. Είναι η εικών του Αμνού του Θεού, του αίροντος την αμαρτία του Κόσμου. Για αυτό ο Πάπας ζητεί τόσες συγγνώμες.

Τρίτον. Η προσφώνηση του Αρχιεπισκόπου είχε το απεριγράπτο μείγμα επιθετικότητας και παραπονιάρικου τόνου, που χαρακτηρίζει την προσεγγιστική μέθοδο του ΝεοΕλληνισμού, ιδίως τελευταία, προς τις εξωτερικές Δυνάμεις και Εξουσίες. Όταν θεωρείς ότι υποφέρεις, ή αγωνίζεσαι να αποτινάξεις την αιτία της ταλαιπωρίας σου και να αντιστρέψεις τους συσχετισμούς που την προκαλούν, ή το δέχεσαι σαν θεία και κοσμική τιμωρία για τις ατέλειες και αδυναμίες σου. Το παράπονο δεν ταιριάζει όχι μόνο σε θρησκευτική περιωπή, αλλά ούτε σε στοιχειώδη κοσμική αξιοπρέπεια. Επί πλέον, ο συνδυασμός αδύναμης επιθετικότητας και παραπονιάρικης αυτοδικαίωσης είναι εξαιρετικά εξοργιστικός για κάθε σοβαρό άνθρωπο. Οι φιλοξενούμενοι τον υπομένουν όπως-όπως ή αντιδρούν προς αυτόν, περισσότερο αργότερα. Αλλά ο Νεοέλληνας του κατεστημένου (όχι ο απλός και γνήσιος Έλληνας) ικανοποιείται από το να αναγκάσει τον άλλο να ακούσει από ευγένεια, ό,τι ανοησία κυκλοφορεί στο εσωτερικό, κλειστό σύστημα του θεσμικού Νεοελληνισμού – ή και να μην την ακούσει, απλώς να παρίσταται επίσημα.

Τέταρτον. Η λεγόμενη Κοινή Δήλωση στον Άρειο Πάγο ήταν στην ουσία συμπροσευχή, αφού άρχιζε και τελείωνε με επίκληση στον Θεό. Έτσι αναπέμπεται κοινή ευχαριστία στον Κύριο (§1) για την συνάντηση και «κοινωνία» (communication) των δυο θρησκευτικών ηγετών. Και στο τέλος αμφότεροι εύχονται στον Θεό να τους κατευθύνει ώστε να πλεονάσει η αγάπη εις αλλήλους. Ευχαριστία και ευχή σημαίνει προσευχή κοινή. Ο Αρχιεπίσκοπος παρέβη τους όρους που έθεσε η Διαρκής Ιερά Σύνοδος.

Πέμπτον και κυριώτερο. Από την προσφώνηση του Αρχιεπισκόπου (και από το Κοινό Ανακοινωθέν) ουσιαστικά έλειπε ο υψηλός θρησκευτικός τόνος, ο δογματικός και εκκλησιολογικός χαρακτήρας και έμφαση. Ο Αρχιεπίσκοπος διάλεξε να αναφερθεί σε θέματα της πολιτικής ιστορίας, περιλαμβανομένου του Κυπριακού προβλήματος. Και επεδόθη σε έναν έξαλλο πολιτικό Ευρωπαϊσμό, τελείως ανοικείο και απαράδεκτο για θρησκευτικό ηγέτη της Ελλαδικής Εκκλησίας. Πιο θρησκευτική και σεμνοπρεπής ήταν η αντιφώνηση του Πάπα. Δεν αναφέρθηκε σε πολιτικοϊστορικά γεγονότα, πλην της ζητηθείσης από αυτόν απολογίας για την πτώση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας το 1204. Ο

Πάπας μάλιστα επεχείρησε και να συνετίσει τον Αρχιεπίσκοπο, υποδεικνύοντας τα δυνατά σημεία της θέσεως του τελευταίου: εξήρε την συμβολή των Ανατολικών Πατέρων και του Ελληνισμού στην διαμόρφωση του δόγματος, δηλαδή του περιεχομένου της Χριστιανικής πίστης. Αλλά όταν είναι αδύναμος εκεί ακριβώς όπου έγκειται η βάση της δύναμής σου, τότε παλινδρομείς μεταξύ ανήμπορης ρητορικής επιθετικότητας και παράπονου δαρμένου σκύλου. Ο Αρχιεπίσκοπος φάνηκε γυμνός στο ισχυρό σημείο της ορθόδοξης πνευματικότητας: στον λόγο της αλήθειας. Αφού, λανθασμένα, επέλεξε την δημόσια, πομπική επισημότητα στις συναντήσεις του με τον Πάπα, έπρεπε τουλάχιστον να αναδειχθεί μεστός και διαπρύσιος ομολογητής της Ορθοδόξου αληθείας. Η αδιαθεσία ή αδυναμία του να το κάνει, τον καθιστά υπόλογο απέναντι της Εκκλησίας, του Ελλαδικού τμήματος της οποίας ηγήθη στην εξόχως συμβολική αυτή περίπτωση αφρόνως.

Συγκεφαλαιώνω. Ή, το προτιμότερο, καμμία δημόσια επισημότητα στην συνάντηση Πάπα και Αρχιεπισκόπου. Ή, δεύτερος πλούς, επίσημο μάθημα Ορθοδόξου Δογματικής και Εκκλησιολογίας υψηλότερου επιπέδου – αυτού που δεν φθάνει το ΝεοΕλληνικό εκκλησιαστικό κατεστημένο. Για να το πω απλά και ωμά: καλύτερα να ήταν υψηλότερος ο θρόνος του Πάπα εάν ταυτόχρονα ήταν υψηλότερος ο θεολογικός λόγος του Αρχιεπισκόπου, σφύζων αληθείας. Εδώ τελειώνει το θέμα. Οι Έλληνες καταλαβαίνουν και βδελύσσονται τις τεχνητές τυπικότητες και τους θεατρινισμούς του κατεστημένου της ηγεσίας των.

Αλλά όπως είπα, η έλευση του Πάπα ήταν πολιτικό και όχι θρησκευτικό γεγονός κατά βάθος, ή μάλλον εχρησιμοποιείτο η θρησκευτικότητα προς επίτευξη πολιτικών στόχων. Πρώτα θα ξεκαθαρίσω πού στηρίζω αυτήν την θέση, και μετά θα εξηγήσω ποιοι είναι οι άνιερα υπηρετούμενες πολιτικές σκοπιμότητες.

α) Το ταξίδι του Πάπα, κατά κόρον διευτυμπανίσθη, ήταν προσκυνηματικό. Ακολούθησε τα βήματα του Αποστόλου Παύλου, αυτός ο κάτοχος της Έδρας του Αγίου Πέτρου. Αλλά οι περιοδείες του Παύλου περιελάμβαναν επίσης την Κύπρο, το Ιλλυρικό, και πάνω από όλα την Μικρά Ασία, της οποίας οι πρωτοχριστιανικές εκκλησίες ανθούσαν. Έστω, ο ασθενής Πάπας δεν μπορούσε να πάει παντού όπου επήγε ο Παύλος, όπως δεν επήγε και στην Θεσσαλονίκη, στους Φιλίππους, στην Κόρινθο. Αλλά το λέω επιγραμματικά: προσκυνηματικό ταξίδι στα βήματα του Παύλου χωρίς επίσκεψη στην Έφεσο είναι αδιανόητο. Η προσκυνηματικότητα ήταν λοιπόν πρόσχημα.

β) Έπειτα, πού ήταν η αναμενόμενη έμφαση στην θεολογία του Παύλου σε ένα τέτοιο υποτιθέμενο προσκυνηματικό ταξίδι; Αντιθέτως ακούσαμε είτε τετριμμένες κοινοτυπίες και ευχολόγια είτε πολιτικές θέσεις. Προσφώνηση και Κοινή Δήλωση ήταν ιδιαίτερα πενιχρές θεολογικά. Η θρησκευτικότητα εμφανίζεται ως τύπος χωρίς δογματική ουσία, χωρίς περιεχόμενο αληθείας, μόνον όταν επιχειρείται η επίτευξη στόχων ασχέτων και ξένων προς την ουσία της θρησκευτικότητας. Βεβαίως όταν πάμε στο βάθος των πραγμάτων, αναδύονται οι διαφορές της θεώρησής των. Αλλά τι θέλουμε – μια ενότητα της επιφανειακότητας; Φαίνεται πως ωρισμένες εκκλησιαστικές ηγεσίες (στις οποίες προσεχώρησε εσχάτως και η Ελλαδική) ωθούν προς ένα μινιμαλισμό της αλήθειας: ό,τι μας ενώνει είναι ένας ελάχιστος κοινός παρονομαστής. Αλλά όσο σημαντικότερες είναι οι διαφορές (όπως είναι) τόσο ο ΕΚΠ είναι ένας τύπος χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο. Η

επιδίωξή του είναι τότε ύποπτη και υπηρετεί άλλο σκοπό.

γ) Λέγεται, και ξαναλέγεται, ότι οι Χριστιανοί πρέπει να ενωθούν σε ένα σώμα τελικά, και ότι κινήσεις σαν την επίσκεψη του Πάπα στην Ελλάδα έχουν αυτόν τον θρησκευτικό σκοπό. Γιατί όμως τότε η προσέγγιση είναι μονομερώς προς την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία; Γιατί δεν υπάρχουν από την ηγεσία της Εκκλησίας της Ελλάδος ανάλογες κινήσεις προς την πλευρά των Μεταρρυθμισμένων Δυτικών Εκκλησιών; Θα καλλιεργήσει σχέσεις και διάλογο προς την Αγγλικανική Εκκλησία, προς τους Λουθηρανούς, τους Καλβινιστές, τις ομολογίες στο ενδιαφέρον θρησκευτικό μωσαϊκό των Η.Π.Α., όπου ελεύθερος διάλογος θέτει προβλήματα ουσίας για μια ζώσα Εκκλησία του σήμερα, και όπου η πατερική θεολογία (χωρίς την σχολαστική της διαμόρφωση) συχνά μελετάται εις βάθος ως βάση σύγχρονου θεολογικού λόγου; Αλλά ο ορθόδοξος δογματικός λόγος είναι ισχνός και ανεπαρκής σήμερα, οπότε η ορθόδοξη εκκλησιαστική ηγεσία ρέπει προς τον Εκκλησιολογικό Παπισμό. Το φαινόμενο άρχισε από το Πατριαρχείο της Κωνσταντινουπόλεως και επεκτείνεται τώρα στην Ελλαδική Εκκλησία. Ξανασυναντούμε την συμπλοκή υστερήματος θεολογικού και παραφθοράς εκκλησιολογικής που επεσήμανα παραπάνω, και που ευρέθη και στον πυρήνα της Διαμαρτυρίας τον 16ο αιώνα.

Προκύπτει από αυτά ότι η επίσκεψη του Πάπα ενεφάνιζε προσχηματικό προσκυνηματικό χαρακτήρα, ενώ στην πραγματικότητα είχε πολιτική σκοπιμότητα. Ποια είναι αυτή; Η απάντηση δίνεται και από τα ίδια τα κείμενα της προσφώνησης που απηύθυνε ο Αρχιεπίσκοπος και της Κοινής Δηλώσεως αυτού και του Πάπα. Κατά τρόπο πρωτοφανή και εκπληκτικά προκλητικό στο κείμενο του Αρχιεπισκόπου, και πιο προσεκτικά στην Κοινή Δήλωση, η Εκκλησιαστική ηγεσία λαμβάνει πολιτική θέση υπέρ της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Στο προηγούμενο άρθρο μου ανέλυσα πού οφείλεται η προσεκτική στάση επί του θέματος εκ μέρους της Έδρας του Αγίου Πέτρου. (Η αντιφώνηση του Πάπα δεν περιείχε καμμία καν αναφορά στην Ευρωπαϊκή Ένωση). Αλλά όπως εκεί το διετύπωσα, αναμφίβολα ο Πάπας είναι τεχνητό Ευρωπαϊκό Σύμβολο πνευματικής κυριαρχίας. Η σχέση του Παπισμού με την ιστορική Ευρώπη είναι οργανική και ουσιώδης. Η σχέση όμως της Ορθόδοξου Ανατολής με την ιστορική Ευρώπη είναι δευτερεύουσα και κατά συμβεβηκό. Υπό μία σημαντική έννοια, η σχέση της Ορθοδοξίας είναι στενότερη προς την Διαμαρτυρία και την Μεταρρύθμιση: η έμφαση πέφτει στην ουσιώδη (και όχι βουλευσιαρχική) ελευθερία του Πνεύματος δογματικά και εκκλησιολογικά.

Ο ανοικτός Ευρωπαϊσμός της παρούσης Ελλαδικής Εκκλησιαστικής Ηγεσίας αρχίζει να περνά από την γραφικότητα στην προκλητικότητα και έτσι στην επικινδυνότητα. Εάν η Ορθόδοξη Εκκλησία πρέπει να ευλογήσει την Κοσμική Εξουσία που διαμορφώνεται σε διεθνές επίπεδο, τότε θα πρέπει να ευλογήσει όχι την παρωχημένη ευρωπαϊστική ουτοπία αλλά την Παγκόσμια Αμερικανική Ηγεμονία για δυο καθοριστικούς λόγους: πρώτον γιατί είναι πραγματική, αντίθετα από τα ευχολόγια στα οποία θεμελιώνεται η Ευρωπαϊκή Κοινοπραξία. Και δεύτερον γιατί είναι συμφέρουσα: απελευθερώνει κάθε δυναμική οντότητα να λειτουργήσει κατά την ισχύ και την ενέργεια της ταυτότητάς της στο οικουμενικό πεδίο. Με την Αμερικανική παγκόσμια ηγεμονία όποιος είναι πράγματι οικουμενικός πνευματικός φορέας αληθείας θα φανεί μέσα στον ελεύθερο ανταγωνισμό της ουσιαστικής αξίας του έναντι της αξίας των άλλων οντοτήτων. Όποιος εμφορείται από θείον πνεύμα θα φανεί στον αγώνα μέσα στην κοινή παγκόσμια αρένα. Θέσεις και θεσμοί θα

κρίνονται επί τέλους, από το αποτέλεσμα, και όχι αντιστρόφως. «Δει δε και αιρέσεις εν ημίν είναι, ίνα οι δόκιμοι φανεροί ώσιν εν ημίν».

Αλλά η ελευθερία απαιτεί αξιωσύνη. Και οι ανάξιοι θέλουν προστασίες για τα κλειστά παιχνίδια τους και τους νεκρούς τύπους τους, που τολμούν να τα πουν παράδοση.

Η Ελλαδική Εκκλησιαστική Ηγεσία διαπράττει το σφάλμα της κοσμικής εξουσίας στο τέλος του Βυζαντίου: περιμένει πολιτική στήριξη από την Δύση μέσω του Πάπα. Και για αυτόν τον σκοπό είναι διατεθειμένη να θυσιάσει την πνευματική ανεξαρτησία της ουσιαστικής ταυτότητάς της, την οποία άλλωστε αδυνατεί να στηρίξει με μέγα έργο πνευματικού λόγου αληθείας. Η εικόνα του θεσμικού ΝεοΕλληνισμού, εκκλησιαστικού και πολιτικού, κατά την επίσκεψη του Πάπα στην χώρα μας ήταν εικόνα τριτοκοσμικού Ευρωπαϊσμού. Εικόνα αισχύνης του Ελληνισμού.

Αλλά ζούμε την εποχή της Ημέρας του Κόσμου. Όλα, εκόντα – άκοντα άγονται στο φως και δοκιμάζονται στον σκληρό αλλά δίκαιο αγώνα της θείας κρίσης: τον ελεύθερο ανταγωνισμό που αναδεικνύει το αξιώτερο. Αλλοίμονο στα «δήθεν» και στα «θέσει». Το «φύσει» θα επικρατήσει, θεόθεν εμπνεόμενο. Ο Θεός ευλογεί την ανακαίνιση της ιστορίας από την Ευρωπαϊκή σήψη. Ανίερες συμμαχίες σαν αυτή της Ορθοδοξίας με τον Παπισμό αντιστρατεύονται τον θείο σκοπό. Για τιμωρία και ο χώρος μας θα απολέσει την πνευματική ταυτότητα και πρωτοβουλία και δεν θα βρει την πολιτική ανάδειξη που το κατεστημένο του ελπίζει να επιτύχει με την άθεσμο δοσοληψία του.

[Δημοσιεύθηκε στον "ΕΘΝΙΚΟ ΚΗΡΥΚΑ"]